

Một chuyến về thăm quê hương

Sóng Việt

Một người bạn bảo tôi sau khi đọc bài thơ và lắng nghe bài hát "Anh Đâu Biết", thơ Sóng Việt Đàm Giang, nhạc Lê Văn Thành: "Hãy về thăm quê hương đi, và nghe, nhìn tận mắt những gì Sóng Việt mong muốn".

Đó cũng là một dự trù của tôi, một dự trù tưởng không biết bao giờ có thể thực hiện được vì sự trở ngại với công việc. Thế rồi vào giữa năm 2005, tôi trải qua một giai đoạn sức khỏe không được ổn định phải trải qua giải phẫu và bức xạ trị. Sáu tháng sau đó, sau khi phục hồi thì tôi quyết định phải về thăm quê hương, khi mà còn đầy đủ sức khỏe và tinh thần còn trong sáng.

Đây là lần du lịch đầu tiên về Việt Nam, và tôi đi theo tour du lịch để được an tâm về mọi vấn đề từ thủ tục đến nơi trú ngụ và ăn uống.

Ngày 1-2
Dec 26-27 2005

Rời nhà trưa Chủ Nhật Dec 25, 2005, chúng tôi đáp máy bay tới phi trường quốc tế Tom Bradley, Los Angeles vào buổi tối, rồi nửa đêm hôm đó đáp máy bay hãng Cathay Pacific đi Hong-Kong rồi từ Hong-Kong sẽ tới phi trường Nội Bài Hà-Nội qua Air VietNam ngày 27 Dec. 2005.

Hãng du lịch đã gửi mẫu làm đơn xin nhập cảnh cho tất cả du hành đoàn mỗi người một tờ kể cả trẻ em, nên chúng tôi đã có sẵn đầy đủ Thị Thực Visa và đã điền sẵn cả tờ khai Nhập-Xuất cảnh Việt Nam. Tờ Thị Thực Visa này tôi được biết vừa có một sự thay đổi trong số tiền cho phép người khai visa mang vào nước một số tiền tăng từ US\$ 3,000.00 đến \$7,000.00 (?) một người.

Cathay Pacific Airline rất tốt, phục vụ khách hàng, đúng mức và chu đáo, không có chi để than phiền.

Air Vietnam với phi hành đoàn rất trẻ từ phi đoàn trưởng đến phó và các chiêu đãi viên. Các cô chiêu đãi viên hàng không đều trẻ đẹp, và tuy có cô ít cười nhưng sự chào đón và phục dịch khách rất chuyên nghiệp và đúng mức, những điều tôi nghe hay đọc qua những bài báo viết từ nước ngoài VietNam đều không hiện diện hay là đã không còn nữa.

Thân nhân tháp tùng tôi trong chuyến đi này là người con trai thứ hai, tuổi ngoài hai mươi, Xuân An (Ben). Ben không nói và không hiểu tiếng Việt, chuyện này tôi đã bị nhiều người căn vặn và hỏi lý do, nhưng không phải là đề tài cho bài viết này.

Ben, một sinh viên tốt nghiệp Master về Visual Art, cư trú tại Brooklyn, New-York, có mái tóc dài nghệ sĩ, lúc cột túm lại lúc thả lỏng đã là sự chú ý của giới hải quan, lúc đầu tôi phải đứng cạnh để thông dịch, về sau tôi nghĩ là họ có thể nói được tiếng Anh nên để Ben ứng đáp lấy.

Tới Nội Bài_Hà Nội vào lúc 11:30 AM, qua khỏi hải quan không trở ngại, nhưng cũng không có chi hứng thú vì nhân viên hải quan ở đây cũng giống như nhân viên hải quan trong chuyến du lịch Trung Hoa, người nào người nấy đều lạnh lùng phát nản, chúng tôi giảo mắt đi tìm người tài xế có nhiệm vụ đón chúng tôi. Sau 10 phút tìm kiếm rồi cũng ra. Nhìn đồng hồ tôi thở phào, mới có 12:00 trưa, như vậy là vào thành phố Hà Nội ăn trưa Chả cá Lã Vọng được rồi theo như plan dự trù. Nhưng, nói thế mà không phải thế, cậu hướng dẫn tài xế nói với giọng rất Hà Nội: "Cô cho em một giờ để em còn đón thêm một Bác nữa tới lúc 1PM." Thôi cũng được đi, chúng tôi ra ngồi uống nước ở ngay tại phi trường. Bên gọi chai bia Việt Nam đầu tiên, và kêu rất nhẹ, tôi thì đi dạo quanh phi trường Nội Bài, chụp vài tấm hình kỷ niệm, kể cả hình nhà thuốc Tây ở phi trường. Tôi có ghé mắt quan sát tiệm thuốc Tây thấy có bán hạn chế một số thuốc cho du khách.

Ngồi chờ tại phi trường, nhìn chú tài xế nhỏ bé ăn nói thiệt lịch sự lễ phép, tôi liên tưởng đến những người nhân viên hải quan, mặt lạnh, ăn nói cộc lốc, gọi đàn bà già trẻ lớn bé bằng chị, đàn ông bằng anh. Cái chữ anh hay chị generic này nó làm tôi rất khó chịu. Chúng tôi là những người đến thăm hay về thăm quê hương chứ đâu có phải là đến xin xỏ hay cây cục điều chi. Có lẽ một trong vấn đề giáo dục huấn luyện trong tương lai phải là làm sao ăn nói cho đúng cách để phục vụ được hữu hiệu và làm hài lòng du khách hơn. Nhân viên làm việc trong ngành du lịch đi tours thật lịch sự lễ độ đúng nguyên tắc, hay ít nhất là những quan sát của tôi về vài nhóm du lịch là như thế.

Ngồi chờ tới 2PM vẫn chưa thấy bà khách tới, tới 2:30PM thì tôi không chịu được nữa và đòi về khách sạn để nghỉ vì quá mệt, ngồi trên máy bay 17 hrs, chẳng ngủ được bao nhiêu. Sau khi check máy bay và biết máy bay đã đến lúc 1:30PM mà không tìm được bà khách. Cậu tài xế đưa chúng tôi về khách sạn.

Vừa đến cổng khách sạn Hilton thì hơi ối bà khách kia đã sửa soạn đẹp để chờ đi chơi. Hoá ra bà ấy không nhìn thấy bảng tên mà cậu tài xế đã đi vòng vòng giờ cao nên bà ta đã gọi taxi và phóng ngay về hotel! Báo hại làm chúng tôi mệt mỏi và phí phạm mất 3 giờ đồng hồ lãng nhách (mãi về sau này tôi mới biết bà khách khả ái này là DS Tuyết Bích, vợ của cố BS Thiệu, và là chị của DS Thúy An, và sau đó trong suốt cuộc hành trình, chị Bích và chúng tôi rất là tương đắc).

Hilton Hotel còn được gọi là Hilton Hanoi Opera Hotel vì nó nằm ngay sát ngay nhà hát lớn Opera House Hanoi trên đường Lê Thánh Tôn, là một Hotel sang 5 sao của Hanoi. Hotel có tất cả những cái chuẩn của một Hotel 5 sao, kể cả có ban nhạc sống chơi hòa âm vĩ cầm cổ điển lúc sẩm tối trong lobby đến nhạc mới, nhạc jazz trong phòng ăn ngay ở lobby của Hotel.

Sau khi check in, chúng tôi được chị DS Khánh Hoài, chủ đoàn du lịch dẫn đi ăn chả cá Lã Vọng, thăm một số đường trong 36 phố phường Hà-Nội, và thăm hồ Hoàn Kiếm, cùng đền Ngọc Sơn. Tiệm chả cá Lã Vọng nằm trên đường Chả Cá và chả cá cũng trung bình không có chi đặc sắc lắm. Cách làm cũng đã bị thay đổi. Họ mang ra cho khách một cái nồi lửa dầu để hâm lại cá, và bỏ hành rau v.v... vào trước khi dùng. Không thấy bánh đa nướng như chả cá tôi vẫn được ăn ở trong miền nam sau năm 1954.

Hồ Hoàn Kiếm và Đền Ngọc Sơn đều đẹp, sạch sẽ và vấn đề này kéo du khách rất ít thấy. Có người bảo tôi coi chừng bị thất vọng về 36 phố phường. Nhưng tôi đã không thất vọng mà còn thấy lý thú cho sự sống động của khu phố này. Thì cũng những gian nhà

nhỏ, hẹp, cũ kĩ chứa đầy hàng hóa, cũng tựa tựa như khu phố ChinaTown ở New-York hay ở một thành phố lớn nào đó ở USA.

Đi tham quan từ 4PM đến 5:30PM thì chúng tôi phải về khách sạn để còn sửa soạn đi ăn tối và sau đó còn đi coi múa rối nước.

Tôi không nhớ là ăn ở đâu nữa, hình như là một tiệm ăn rất sang tên là Thăng Long, ở một con đường nào đó. Hà Nội có một điều mà tôi rất kinh sợ muốn ói là những cửa tiệm bán thịt chó, ở trên một số con đường mà tài xế lái qua, chỗ nào cũng có bảng hiệu bán thịt chó, có nơi lại có thịt treo lủng lẳng ở trước tiệm, tôi cứ nhắm mắt lại cho khỏi buồn ói.

Múa Rối Nước tại nhà hát múa rối nước Thăng Long, nằm trên đường Đinh Tiên Hoàng, có rất nhiều tiết mục hay nhưng tôi thụ lĩnh được rất ít vì quá mệt lúc đó. Tôi thấy có ba bốn chị trong nhóm đều ngủ say sưa cả. Những năm gần đây nghệ thuật múa rối nước đã được hồi sinh cũng nhờ vào du khách.

Múa Rối Nước tan hàng thì tối 8:00 PM lại còn mục xem Nghệ Thuật tại nhà hát cải lương Hà Nội (Hanoi Opera House). Tôi cứ tưởng rằng họ trình diễn cổ nhạc như Phùng Há hay Kim Chung ngày trước nên nhất định đòi đi coi. Báo hại bà chủ đoàn du lịch phải chạy tới chạy xuôi kiếm mua vé cho tôi vào phút chót.

Đến khi vào xem thì đúng là vội vàng hấp tấp không hỏi kỹ, vì chẳng thấy hát bội hay cải lương chi cả mà là ca nhạc kịch tân thời. Cũng đành ngồi xem tới cùng, thành ra lại được nghe Trọng Tấn và một số ca sĩ có tiếng ở Hà Nội trình diễn.

Cảm tưởng nhà hát lớn Opera House (do người Pháp xây lên) rất đẹp, tu bổ rất sang trọng không kém những nhà Opera House ở khắp nơi trên thế giới.

Ngày 3

Dec 28

Đi ngủ thật trễ, vậy mà sáng sớm hôm sau, một wake up call lúc 6AM cũng phải dậy ngay để còn ăn sáng và sửa soạn đi Hạ Long. Vì sẽ ở lại Hạ Long qua đêm, nên chúng tôi để lại valises lớn ở trong nhà kho của Hilton và chỉ mang đủ cho một ngày du lịch cùng quần áo thay.

8AM chúng tôi khởi hành đi Hạ Long trên quốc lộ số 1. Nhà ở trong Hà Nội rất đắt, giá một thước vuông có thể từ 3000.00 đến 8000.00 dollars, vậy mà nhà cửa vẫn mọc lên san sát. Người giàu vẫn có tiền mua đất mua nhà, người nghèo cũng vẫn nghèo.

Từ quốc lộ 1, đổi sang quốc lộ 18, đường xá Hà Nội và miền Bắc nói chung rất tốt. Mỗi lần qua một cầu lớn hay đến một thị trấn nào đó thì lơ xe phải xuống trả lộ phí cỡ 22,000 đến 25,000 đồng,

Ở đầu tỉnh Hải Dương xe buýt ghé 1 giờ ở một nơi mang tên Trung Tâm Nhân Đạo Hồng Ngọc, nơi bán đồ tiểu công nghệ do các trẻ em khiếm tật làm.

Tỉnh Hải Dương theo người tourguide thì có nhân lồng rất ngon vào tháng 7 tháng 8.

Từ Hà Nội đến Hạ Long đi mất cỡ 3 giờ, đường dài 160 Km.

Vịnh Hạ Long (vịnh có Rồng xuống biển) thật huy hoàng, lộng lẫy với hơn 3,000 đảo, nằm trong vịnh Tonkin. Những hòn đảo này nằm rải rác đến tận biên giới Trung Hoa ở phía Bắc. Khi tới Hạ Long từ Hải Phòng thì từ Hạ Long chúng tôi lên xuồng máy để thăm

vịnh. Hạ Long ngoài cảnh còn có rất nhiều hang động để thăm viếng, chúng tôi vừa ngắm cảnh vừa ăn trưa trên tàu.

Đến chiều về thì check in Ha Long Pearl Hotel (4 stars). Dù dịch vụ không bằng Hilton nhưng nói chung không có chi than phiền vì nhân viên rất lễ độ, hiếu khách và nói được Anh ngữ. Theo tôi nghĩ nếu mà có thể check in vào hotel trước để chúng tôi có thể gửi những giấy tờ quan trọng như passport, visa, tiền vào trong safe của phòng thì an tâm hơn là đi chơi vịnh mà cứ phải ôm ví, backpack v.v... chứa những thứ này.
Ăn tối ngay tại Ha Long Pearl Hotel.

Ngày 4
Dec 29.

Sáng sớm, chúng tôi ăn sáng tại hotel, và cũng như mọi ngày, bữa ăn sáng thật là thú vị vì có phở nóng và nhiều thức ăn hấp khẩu nhóm trẻ cùng đoàn. Lần đầu tiên sau hơn ba mươi năm tôi được nếm lại trái mút muối mặn chua ngọt tầm duộc và mơ.

Sau khi ăn sáng chúng tôi check out để đi Tam Cốc. Khi check out thì cậu quản lý còn trẻ nói tiếng Anh với tôi rất nịnh đầm đại khái là: rất vui có cô ghé trú tại Hotel, nhưng có vấn đề là cô đi thì chúng em hơi buồn vì mất bóng một người đẹp! Ai bảo nhân viên hotel không biết làm vui lòng du khách! (Kể cũng tức cười vì gần như các nhân viên ở front desk hay ngay cả người mở cửa cũng nghĩ là tôi không biết nói tiếng Việt?!)

Tôi nhận thấy có đoàn du khách người Trung Hoa cũng có mặt. Nghe nói chính quyền Việt Nam thông cáo biệt đãi khách Hoa, nhưng khách du lịch người Hoa thường là những người buôn bán làm ăn nhỏ ở gần biên giới qua và không được lịch sự với nước mà họ thăm viếng cho lắm.

Rời Hạ Long với nhiều lưu luyến. Hạ Long đẹp quá. Mọi người ai cũng trùng lòng với cảnh hữu tình, tráng lệ, núi non tuyệt đẹp. Có lẽ đây là nơi được chụp hình nhiều nhất.

Sau vài tiếng trên xe bus đi trên QL 18, qua Hải Phòng, chúng tôi tới Tam Cốc, Ninh Bình. Hải Phòng là thành phố bố mẹ chúng tôi sống trong những năm đầu khi mới lấy nhau và sinh hai người chị lớn của tôi. Hải Phòng là một thương cảng có những mở mang mới rất trang khàng.

Tới Tam Cốc, chúng tôi ăn trưa ở một tiệm ăn có món ăn thịt dê núi rất đặc biệt. Những ai thích ăn đều khen ngon, nhưng vì món này phải gói với bánh tráng và rau sống nên tôi không dám thử, mà chỉ nếm một chút thịt dê ướp gia vị rất đặc sắc. Món ốc hấp chấm nước mắm gừng cũng ngon hết sảy.

Tam Cốc (có nghĩa là ba hang động), còn được gọi là Hạ Long trên cạn, vì cảnh núi đá cũng có hình dạng tương tự như đảo ở Vịnh Hạ Long.

Du khách ngồi trên thuyền nhỏ có hai người chèo thuyền hai đầu, thuyền đưa chúng tôi đi trên sông Hoàng Long và chiêm ngưỡng núi (limestone). Khi thuyền lướt dưới ba động, nhìn lên trần hang thấy cái loại thạch nhũ tạo nên những hình ảnh thật bắt mắt.

Ở chân các ngọn núi, dấu vết thủy triều còn để lại vết hằn cao cỡ 2 m trên mặt nước.

Phong cảnh ở đây rất đẹp, chúng tôi cũng thấy vài chú dê đang gặm cỏ ở trên núi.

Thăm viếng Tam Cốc có một kỷ niệm không hay là những người chèo đò thường quá hăng hái trong việc mời chào du khách mua những sản phẩm mà họ nói là do họ làm ra, hay những người thợ chụp hình cứ dai dẳng đeo cứng du khách đòi chụp hình. Điều này làm mất cái tinh mịch, hòa nhập vào thiên nhiên mà tôi mong muốn có. Nhưng vì nghĩ cũng thương cho sự lam lũ của người dân địa phương qua câu chuyện kể lể của họ, nên tôi cũng mua một bộ khăn bàn ăn, cũng chẳng muốn trả giá, dù biết rằng lại nặng thêm hành lý, và mang về lại bỏ xó vì đã có vài bộ chưa dùng đến nữa rồi.

Chúng tôi được dẫn đi ngang Hoa Lư nhưng không ngừng để thăm và sau đó lên xe bus về lại Hà Nội và lại check in Hilton Hanoi Opera Hotel.

Ngày 5. Dec 30

Sau ngày đi Tam Cốc rồi về lại Hà Nội, thì là chương trình đi thăm chùa Hương. Một số người trong đoàn chỉ đi cùng tới phút này là già từ đoàn và đập máy bay đi thẳng vào Saigon.

Tôi cũng muốn đi thăm chùa Hương, nhưng rất tiếc phải bỏ vì còn phải đi thăm trường Đại Học Dược như đã hẹn, thăm bà con ngoài Bắc, thăm căn nhà cũ hồi còn thơ ấu và cũng muốn đi thăm vài viện bảo tàng tại Hà Nội.

Sau khi ăn sáng, tôi đi thăm trường Dược, trường Dược nằm tại 13-15 Lê Thánh Tông, cách Hilton không xa. Nhìn phía ngoài thì thấy cũ kĩ, và nhỏ. Hệ thống trường Dược Việt Nam tất cả là năm trường gồm HCMC, Cần Thơ, Huế, Tây Nguyên, và Thái Nguyên.

Trường Dược Hà Nội (Hanoi University of Pharmacy- HUP) là trường trung ương quyết định việc tổ chức phân bộ Dược các nơi, và là nơi hội thảo có tầm vóc quốc tế hơn trong tất cả.

Một DS DLS trẻ hướng dẫn tôi đi thăm phòng ốc và trung tâm thông tin thuốc.

Trường HUP có một thư viện còn khiêm nhường và có một số máy điện tử cùng internet coi như tạm đủ cho Thông Tin Thuốc và Dược Lâm Sàng, nhưng vấn đề huấn luyện và thực dụng thì còn cần nhiều hướng dẫn.

Những DS mà tôi gặp hôm đó đều rất trẻ và rất ham học hỏi. Nói chuyện với họ, tôi thấy họ rất dễ thương, lễ phép. Tôi tin tưởng vào thế hệ trẻ và nghĩ họ sẽ tiến rất xa và rất nhanh nếu có người hướng dẫn đúng mức. Dược biết trong tháng 11 năm 2005, trường Đại Học Dược ở San Francisco (UCSF) đã có buổi họp cùng giới lãnh đạo ba trường Đại Học ở Việt Nam (Hà-Nội, Saigon, và Huế) để hoạch định phương thức giúp phân bộ Dược Việt Nam nói chung và HUP nói riêng trong việc thành lập một Trung Tâm Thông Tin Thuốc cùng giúp đỡ huấn luyện. Đây là một biến cố đáng mừng cho ngành Dược. Tôi rất hy vọng UCSF và giới chức lãnh đạo ở VN sẽ tiến hành nhanh chóng những thủ tục để các đồng nghiệp và các em sinh viên có cơ hội thụ lĩnh và áp dụng được những lý thuyết vào thực hành.

Giã từ trường Dược tôi cùng ba cô em họ ghé thăm ngôi nhà cũ, và thăm nhà của họ ở ngay bên cạnh. Đó là căn nhà đường cột cờ.

Căn nhà này, vị trí ở góc đường xe rộng 135 độ, ăn hai mặt đường mang số 17 Đại Lộ Nguyễn Tri Phương, và số 2 Hàng Lọng là căn nhà chúng tôi đã được nuôi nấng cho đến ngày rời Hà Nội vào Nam năm 1954.

Căn nhà này do một người Pháp cất lên vài năm trước năm 1951. Căn nhà hai tầng này có đất rất rộng, người chủ Pháp có lẽ ở một mình hay có ít con nên căn nhà chỉ có mặt tiền rộng, đẹp, nhưng đằng sau thì bỏ đất trống rộng ngoài dãy nhà ngang cho bồi bếp và xe hơi cùng tài xế ở. Bố tôi mua căn nhà này năm 1951 và xúc tiến việc xin phép để xây thêm lên một tầng và thêm ba phòng ngủ trên lầu hai. Lầu nhất có phòng khách, phòng ăn, phòng làm việc của bố tôi. Phòng nào phòng nấy rộng mênh mông, chị em chúng tôi chơi trò đi trốn tìm được nhau cũng bắt mệt. Lầu dưới không hẳn là basement vì nó nổi trên mặt đất là buồng kho, buồng giấy, một phòng chứa linh tinh đồ đạc. Vì bố tôi là Kiến Trúc Sư nên hai phòng chứa hồ sơ và giấy mới đủ.

Một kỷ niệm khó quên với tôi là có một ngày một con chó nuôi ở nhà sống cửa chạy ra đường bị xe hơi đụng chết. Tôi rất thương con chó này và thường chơi với nó. Nay nghe mấy người giúp việc nói nó chết tôi cũng buồn buồn, rồi sau đó tôi thấy họ xin phép ông bà chủ cho phép họ ..ăn thịt con chó này. Tôi bé quá biết gì đâu, nhưng sợ quá. Từ lầu hai trên cao, tôi nhìn xuống dãy nhà ngang xa tít ở vườn sau thấy có khói, vì hình như họ thui lông sao đó. Và từ đó cứ ai nói đến chuyện ăn thịt chó là tôi không muốn nghe, không muốn biết. Đối với người giúp việc từ nhà quê lên thì chuyện ăn thịt chó nó cũng bình thường như ăn thịt gà, thịt vịt vậy.

Căn nhà vẫn giữ những cái đẹp lộng lẫy ngày xưa của nó với hai hàng cầu thang hai bên mặt tiền dẫn lên lầu một của căn nhà. Căn nhà được bảo trì kỹ lưỡng, và qua sự giới thiệu của người em họ, tôi được lang thang sân trước, sân bên ngắm nghía căn nhà.

Căn nhà 17 Nguyễn Tri Phương này sau một thời gian cho mượn sau năm 1954, thì được chính quyền thu hồi và cho những hãng lớn ngoại quốc mượn và rồi bây giờ là tòa Đại Sứ Đan Mạch. Việc chính thức lập lại chủ quyền căn nhà này rất là phức tạp và mất thì giờ.

Thăm căn nhà cũ, tôi bồi hồi nghĩ lại kỷ niệm, nhưng không ngậm ngùi hay xót xa vì nó vẫn quá lộng lẫy và tồn tại với thời gian.

Sau khi ăn trưa với mấy người em họ, chúng tôi đi thăm vài thắng cảnh Hà Nội: Thư Viện Hà Nội, Hồ Tây, hồ Hoàn Kiếm, Văn Miếu, chùa Một Cột, chùa Quán Sứ, Đền Quan Thánh v.v... ..

Trước khi tôi về Việt Nam thì nghe nói tình trạng hồ Hoàn Kiếm, hồ Tây mấy năm trước không mấy sạch và có nhiều người chèo hàng. Nhưng nay thì tôi thấy không có cảnh đó và mọi nơi đi qua đều tương đối sạch sẽ, cùng cảnh rất đẹp.

Còn nói về xe cộ ư? Hà Nội khá đông xe và khá ồn ào, chung quanh Hồ Hoàn Kiếm rất tấp nập, đi qua đường có khó khăn nhưng cũng không đến nỗi, hầu như là họ biết cách tránh bộ hành hơn là bộ hành tránh xe gắn máy.

Tối hôm đó chúng tôi đi ăn ở quán Sen, nằm trên đường Âu Cơ, huyện Tây Hồ, tiệm này mới mở chưa được một năm, thức ăn rất ngon có đủ loại thức ăn đặc biệt Việt Nam như: nem sen, chả cá, phở, bún chả, bún ốc, bánh đúc, gà quay lu đất v.v..., lại có thức ăn cho du khách trẻ nhớ món ăn tại Âu Mỹ như spaghetti, thịt bò, v.v... Ngoài ra lại có ca nhạc Quan Họ Bắc Ninh trình diễn rất sống động. Nghe nói giá là từ US\$8.00 đến US\$10.00 một người cho bữa ăn buổi tối không kể tiền nước.

Ngày 6

Dec 31

Buổi sáng sớm trong ngày cuối cùng của năm 2005, tôi đi bộ vài vòng quanh hồ Hoàn Kiếm, tìm dịch vụ internet để gửi email về nhà, và trưa hôm đó là cuộc họp mặt và ăn trưa với một số bà con họ nội ở tại Hà Nội. Địa điểm họ chọn là tiệm ăn Đồng Quê (91A Lý Thường Kiệt, Hoàn Kiếm district). Tiệm rộng rãi, có tiêu chuẩn cho khách du lịch, thức ăn ngon. Cả bốn thế hệ đều có mặt: một bà cô của tôi (bà cũng là Dược Sĩ, tốt nghiệp đã quá lâu ở Pháp về, lấy chồng rồi ở lại Hà Nội không hề di cư, bốn cô em họ của tôi con ông chú ruột, con trai con gái của họ, và một cháu bé 12 tuổi cháu ngoại của một cô em họ tôi.

Buổi trưa sau khi ăn xong, chúng tôi đi thăm hai bảo tàng viện: bảo tàng viện Lịch sử Việt Nam (số 1 Tràng Tiền, Hoàn Kiếm district), và bảo tàng viện Mỹ Thuật Việt Nam (66 Nguyễn Thái Học).

Bảo Tàng Lịch Sử Việt Nam có nhiều di tích rất cổ và bảo trì rất khá, có một sưu tập lịch sử Trống Đồng ở tầng một, và lịch sử Champa ở tầng hai rất đáng chú ý.

Bảo Tàng Mỹ Thuật có rất nhiều tranh mà đã từ bao lâu nay tôi chỉ thấy ấn phẩm, nay mới được thấy tận mắt như những bức lacquer nổi tiếng, hay những tranh vẽ trên giấy Đông Hồ (thí dụ như tranh gà, tranh lợn, tranh hái dứa, tranh đánh ghen v.v...)

Tối đến, chúng tôi được chị KH. chủ tour đãi đi ăn tại nhà hàng thủy tạ Đình Làng, đường Lý Thái Tổ, nằm trên hồ Hoàn Kiếm. Bữa ăn có văn nghệ cổ truyền giúp vui, và với thức ăn đặc biệt bắc như nộm hoa chuối, cá quả hấp, cơm sen v.v...

Gần đến giao thừa, chúng tôi có dịp coi văn nghệ ngoài trời trước mặt Hanoi Opera House. Chương trình giúp vui rất đặc sắc và kéo dài đến 22:45 đêm mới chấm dứt.

Lần đầu tiên tôi đón năm mới Dương lịch ở Việt Nam sau hơn 30 năm xa vắng, và cũng là lần đầu tiên đón năm mới xa nhà.

Bài Thơ Kể Chuyện 1

*Anh biết không em vừa về
Thăm quê hương ba miền Bắc Nam Trung
Hà Nội đây rồi, Hà Nội nhớ
Có Hồ Hoàn Kiếm, có Hồ Tây
Có ba mươi sáu phố phường khu phố cổ.*

*Thành phố đông, thành phố ồn ào nhộn nhịp
Ba mươi sáu phố cũ người chen chúc sánh vai
Vẫn thân thương vẫn quen thuộc kìa ngôi nhà xưa
Nguyễn Tri Phương số 17 làm sao quên
Ở cây sưa, cây hoa sưa trước nhà
Mới ngày nào chỉ thoang thoảng hương thơm
Nay sừng sững cây xanh rợp bóng mát
Rừng hoa nồng hương tỏa khắp một vùng*

*Nay em hiểu tại sao mình quýt luyến
Vì cây sữa hoa ngày xưa thời thơ ấu
Đã trở về trong tiềm thức mà không hay*

*Căn nhà đó vẫn sừng sững cùng thời gian
Vẫn tráng lệ huy hoàng không mệt mỏi
Một chút đổi thay nhưng nhà vẫn thân thiết
So với đời người nhà còn mãi vẫn chưa suy....*

*Hà Nội đẹp lắm, Hà Nội ơi!
Một Hà Nội vẫn là quê trong tâm khảm.*

Sóng Việt

Trong chuyến du lịch này cùng đoàn có một số bạn mới rất vui. Tôi có dịp nói chuyện nhiều với họ, và đôi khi làm tặng họ vài câu thơ cho vui.

Bài thơ cho Kim Ngọc- Lê Bích

*Lê gót chân quê cũ về thăm
Bích ngữ dăng đầy đón xuân sang
Kim hoàng chữ thảo đầy lấp lánh
Ngọc hương ngào ngạt vẫn dịu dàng.*

Sóng Việt

Ngày 7
Jan 01

Huế! Huế đây rồi.

Rời Hà Nội bằng Air Viet Nam lúc 6:30AM, đến gần 8AM đã đến Huế. Chúng tôi có một người tourguide mới bắt đầu từ giờ cho đến suốt cuộc hành trình vào Nam. Anh tourguide tên Vũ này rất rành về lịch sử, vừa lên xe Bus anh đã cho chúng ta biết từng chi tiết về lịch sử kinh đô Huế và các triều đại kế tiếp.

Hotel Saigon Morin, 30 Lê Lợi, là một hotel cổ kính nhưng rất trang nhã lịch sự. Sau khi nghỉ ngơi chúng tôi đi thăm thành phố, chợ Đông Ba, cầu Tràng Tiền, coi lăng Tự Đức, lăng Thiệu trị, lăng Minh Mạng, Cửu Đinh, Hiền Lâm Các, Ngọ Môn, điện Thái Hòa. Lãng tâm lịch sử các triều đại vua Nguyễn rất đáng thăm viếng, nhưng thời gian thăm viếng thường quá ngắn, không đủ để thấu triệt.

Chiều đi ăn ở tiệm ăn đặc biệt Huế (An Phương, 31 Nguyễn Công Trứ) có ca nhạc Huế cổ rồi đến tối đi thuyền trên sông Hương.

Những con thuyền trên sông Hương nay có mũi rồng hào nhoáng, thuyền đưa khách ra giữa giòng thì tắt máy, rồi một số ba bốn cô thiếu nữ trình bày các bài ca Huế, những điệu hò quen thuộc, với nhạc đệm của hai nam nhạc công và một nữ. Người nam nhạc công trẻ có lúc đứng hát đối qua lại với một thiếu nữ. Tôi không nhìn họ nhiều mà ra

đăng sau ngòì bên cửa kính, nghe họ hát, hình dung lại một thời xa xưa với tiếng hát trên đò vắng lại, quỳn rũ, huyền hoặc.

Họ cũng mời khách đò thả những chiếc đèn hoa đăng giấy thấp đèn cầy trôi trên sông Hương cuốn theo lời nguyện ước thì thầm bay trong gió.

Sông Hương Gọi Nhớ

*Cầu Tràng Tiền ánh đèn lấp lánh
Bầu trời đêm thăm thẳm bao la
Lững lờ trôi đèn hoa đăng xoáy
Mang lời nguyện thầm ước trôi xa*

*Theo làn gió tiếng hò văng vẳng
Đong đưa lời đối đáp gái trai
Như sóng lại một thời xưa cũ
Giòng sông Hương nước vẫn miệt mài...*

Sóng Việt

Ngày 8
Jan 02

Ngày thứ hai ở Huế, chúng tôi đi thăm Chùa Thiên Mụ, muốn đến thăm chùa Thiên Mụ, chúng tôi đi xuống máy tới bến ngay trước mặt tiền của chùa.

Chùa Thiên Mụ nay tu bổ lại rất nhiều nên trông rất đẹp và ...lạ.

Lại nhớ đến câu:

Tiếng chuông Thiên Mụ, canh gà Thọ Xương...

Trong cuộc hành trình đến ngày hôm nay, ngày phải đi bộ nhiều nhất là ngày thăm lăng tẩm ở Huế. Trong nhóm chúng tôi có vài cặp vợ chồng rất đặc biệt, một cặp ông chồng là thầy dạy học trò Y khoa trên Virginia, hai ông bà rất thích lịch sử Việt Nam nên đi đến đâu cũng thấy bà ghi chép và nói chuyện với anh tourguide. Tôi không rõ tên ông, chỉ biết loáng thoáng tên Long, nên có một lúc tôi hỏi: xin lỗi anh tên là gì ạ? Thì ông ấy trả lời: "Tên tôi là cái trái cây mà ngày nào chúng ta cũng ăn tráng miệng ấy." Đúng rồi vậy tên ông ấy là Thanh Long!

Một cặp khác trẻ trung hơn, ông chồng ngồi trên xe dĩa bên trái và ngay trước mặt tôi, luôn tay xoa nắn chân cho vợ, từng ngón rồi từng ngón, rồi cả bàn tay nữa, thật là nên thơ lãng mạn:

Tình tứ nên thơ

*Bàn chân mười ngón yêu kiều
Gót sen nhẹ bước những chiều bên nhau
Chân em ê ấm chớm đau
Thương em anh nắn chuốt chau chiều tà*

*Bàn tay năm ngón ngọc ngà
Thương em cầm mỗi gói quà anh trao
Mân mê anh nắm hồng hào
Lắng nghe em nói ngọt ngào bên tai*

*Yêu nhau vai vẫn kề vai
Bên nhau mình vẫn có hai một nhà
Tình sâu tình thắm bao la
Đồng hành muôn dặm tình ta vẫn nồng.*

Sóng Việt

Ngày 9-10
Jan 03, 04 2006

Rời Huế đi Đà Nẵng, chúng tôi đi đường hầm Hải Vân, vì thời tiết quá xấu, tài xế nói leo đèo nguy hiểm nên sẽ lái qua đường hầm Hải Vân. Đường hầm Hải Vân mới, đẹp, dài 4 Km, đèn hầm sáng sủa, làm tôi có cảm tưởng như đang chạy xe trong đường hầm bên Mỹ. Chỉ khác là xe phải đi chậm theo đúng tốc độ chỉ định, 40 KM thì phải.

Trên con đường sau khi qua khỏi đèo Hải Vân dẫn tới Đà Nẵng, rồi Nha Trang, chúng tôi đã đi qua rất nhiều thắng cảnh cùng địa danh nổi tiếng trong trận triển tranh Việt Nam trước năm 1975 như Ngũ Hành Sơn, Đường mòn Hồ Chí Minh, China Beach (Bãi biển Non Nước-Đà Nẵng). Vì một lý do nào đó tôi không nhớ, chúng tôi đã không đi Mỹ Sơn, nhưng rải rác trên đường đi cũng chiêm ngưỡng được tháp Chăm sừng sững trên đồi, núi. Ngũ Hành Sơn ở phía Nam của Đà Nẵng, gồm năm ngọn núi tên là Kim sơn (kim loại), Thủy sơn (nước), Mộc sơn (gỗ), Hỏa sơn (lửa), và Thổ sơn (đất).

Nói về Hội An thì phải nhắc đến khu phố cổ nằm bên sông Thu Bồn (hay sông Hội An), có nhiều nhất di tích nhà cổ (hơn 200 di tích cổ), rất nhiều nhà mang mái ngói có cấu trúc biểu tượng "Âm Dương", có "mắt cua" sơn, khắc ở trước ngoài cửa nhà, có cây cầu Nhật Bản nối đường Trần Phú với đường Trần Thị Minh Khai. Cây cầu này rất chắc, kiến trúc nặng nề, chỉ cho phép đi bộ (tất cả khu phố cổ đều cấm xe qua lại). Hai đầu cầu có một cặp khi ở một đầu và một cặp chó ở một đầu. Tục truyền là vì cầu xây bắt đầu từ năm khi và hoàn tất vào năm chó. Căn nhà Tân Kỳ với kiến trúc ảnh hưởng của Nhật và Trung hoa qua những cột trụ, những bài thơ, những di tích trưng bày. Miếu Quan Công, chùa Phúc Kiến ở Hội An cũng là một nơi có nhiều người thăm viếng.

Chúng tôi ở lại Hội An hai tối. Hội An là trung tâm thương mại vùng Đông Nam Á châu ngày xưa, và là nơi có tiếng về tơ lụa. và may quần áo. Ở đây có rất nhiều tiệm vải và may quần áo đàn ông, đàn bà lấy ngay sau 24 giờ. Tiệm của cô Thanh Thủy may cũng khá nhưng mắc tiền nếu so với những tiệm lân cận. Chúng tôi cũng mất vài bộ quần áo với tiệm này. Cái trung tâm Beach Hội An Resort này rất đẹp, ở ngay bên kia đường là biển, sáng ra đi chạy bộ cũng tốt. Rồi lại quay về tắm hồ bơi rất đẹp, nước hồ bơi chiếu xanh ngát, thật tuyệt.

Ngày 11

Jan 04

Vì trời mùa này xấu nên chủ đoàn tổ chức du lịch cho chúng tôi đã bỏ lộ trình bay từ Đà Nẵng vào Nha Trang, và tiếp tục đi xe bus và nghỉ đêm ở Quy Nhơn tại Huỳnh Anh Resort Hotel.

Nơi này quá đẹp, tối đến lại ăn ở trên một nhà hàng nổi trên bờ biển, bên cạnh hotel, có ca nhạc giúp vui, cả đoàn múa cổ Chăm cũng trình diễn.

Ngày 12

Jan 05

Trước khi rời Quy Nhơn chúng tôi ghé thăm bãi biển Quy Nhơn, rồi đi thăm Bảo Tàng Vua Quang Trung-Nguyễn Huệ.

Viện bảo tàng cách Quy Nhơn 45 Km và xe bus phải đi sâu thêm 5 Km vào đường nhỏ ngoài QL để dẫn đến làng Kiên Mỹ (huyện Tây Sơn) là nơi sinh quán của Nguyễn Huệ.

Bảo tàng Quang Trung được bảo trì rất đẹp, người hướng dẫn trong bảo tàng rất thông thạo lịch sử và rất nghề nghiệp. Những di tích và những cổ vật trưng bày rất mỹ thuật. Chúng tôi cũng được thưởng lãm những màn trình diễn Võ Sơn Tây là võ của làng Bình Định, với những vũ khí bằng tre và kim khí rất ngoạn mục.

Cả giếng nước cổ của thân sinh tam kiệt (ba anh em Nguyễn Nhạc, Nguyễn Huệ, Nguyễn Lữ) cũng được bảo trì ở một khu gần đây, giếng nước này ghép bằng đá ong và không có thành giếng.

Chúng tôi ăn trưa ở nhà hàng nằm trong Saigon-Quy Nhơn Hotel. Hotel Saigon Quy Nhơn là hotel rất sang trọng và tráng lệ có lobby rất lớn, với những cột đá hồng rất đẹp, nhưng có lẽ không có nhiều khách nên vắng vẻ và buồn. Trong lobby có trưng nhiều cây dứa với trái dứa dính chùm năm, bảy mươi trái tùm lại rất lạ, tôi có chụp vài tấm hình. Liên sau đó, anh Nguyễn Cường, một thương gia chủ công ty Vietpacific Co. có nói với tôi về trái dứa kiểu rằng những trái dứa dính chùm này không tốt cho thương mại, người chủ Hotel, nhà hàng này không biết phong tục tập quán Á Châu, vì thương gia không bao giờ muốn có cái gì dính chùm như vậy, phải trăm hoa đua nở, phải tỏa rộng thì làm ăn mới khá được chứ. Cảm ơn anh Cường đã cho biết một kinh nghiệm về thương giao ở Việt Nam.

Địa điểm tiếp theo là ghé thăm viếng nơi an nghỉ cuối cùng của nhà thơ Hàn Mặc Tử ở Ghềnh Ráng, Quy Nhơn. Nơi ông an nghỉ rất đẹp, có một nhà thơ ngưỡng mộ ông cư trú ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh và bán những sách thơ hay những quà lưu niệm cho du khách.

Đọc một bài thơ của ông, tôi có chút cảm, và đã phóng họa lại bài thơ của ông.

Uống Trăng

Bóng Hằng trong chén ngả nghiêng

Là lời tâm mát làm duyên gợi tình

Gió lùa mặt nước rung rinh

Lòng ta khát miếng chung tình từ lâu

*Uống đi cho đỡ khô hầu
Uống đi cho bớt cái sầu miên man
Có ai nuốt ánh ánh trăng ngàn
Có ai nuốt cả bóng nàng tiên nga*

Hàn Mặc Tử

Phóng hoạ bài Uống Trăng của Hàn Mặc Tử

Tình Sầu

*Giọt sầu sóng sánh chén nghiêng
Mình ta nặng trĩu niềm riêng mỗi tình
Đong đưa giọt nhớ rung rinh
Lòng này khao khát tỏ tình bấy lâu*

*Trút đi cho bớt mối sầu
Trút đi cho nhẹ lời cầu miên man
Yêu người xa cách dặm ngàn
Ước gì uống được bóng nàng vào tim*

Sóng Việt
16:00- Jan 05

Tôi cũng không hiểu làm sao lúc đó lại có hứng làm bài thơ Tình Sầu để hoạ bài Uống Trăng của ông. Nhưng khi đọc lại ngày sinh nhật của ông là ngày 22 tháng 9, 1912. Ô, một sự trùng hợp kỳ lạ, vì tôi cũng sinh vào một ngày 22!
Để tỏ lòng quý thơ, tôi chép lại một bài thơ khác nổi tiếng của ông.

Đây thôn Vỹ Dạ

*Sao anh không về chơi thôn Vỹ
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền*

*Gió theo lối gió, mây đường mây
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay
Thuyền ai đậu bến sông trăng đó
Có chở trăng về kịp tối nay?*

*Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà?*

Đi xuôi nam, chúng tôi đi qua Tuy Hòa-Phú Yên rồi ghé bãi biển Đại Lãnh.
Đứng trên bãi biển Đại Lãnh tôi đã không cảm được xúc cảm khi hồi tưởng lại quá khứ,
cũng nơi này đã hơn bốn mươi năm trước, tôi đã chơi đùa, tắm biển, vũng vầy trong nắng
trong gió cát biển Đại Lãnh cùng với người chị cả và người anh rể đang làm việc tại Tuy
Hòa. Người chị cả nay đã mất, và anh rể tôi bây giờ chỉ ngồi trầm ngâm suốt ngày trong
viện dưỡng lão...

Đại Lãnh thương cảm

*Hơn bốn lăm năm ghé thăm Đại Lãnh
Biển rì rào sóng vỗ vẫn đa mang
Biển hoang vu dấu chân người đầy đó
Kỷ niệm xưa nửa thế kỷ bàng hoàng*

*Nửa thế kỷ nửa cuộc đời một kiếp
Thân người như hạt cát giữa biển đông
Trong vũ trụ như một cơn gió thoảng
Thăm trần gian một cõi sắc không không*

*Sóng Việt-18:00PM
Đại Lãnh
Jan 05 2006*

Đến Nha Trang trời sẩm tối, check in vào Hotel Yasaka Saigon-Nha Trang, gặp đúng lúc
một đoàn du lịch Nga cũng đổ bộ, thôi thì tiếng Nga họ xì xồ loạn xạ ngầu cả lên.

Ngày 12
Jan 06

Hotel Yasaka Saigon-Nha Trang có một vườn sau rất nên thơ với một bộ cây bonsai thắm
mỹ. Tiệm ăn có cấu trúc bằng tre và mái rơm nhìn ra cảnh vườn sau, thật thoải mái.
Hôm nay chúng tôi đi high speed boat để qua trung tâm nghỉ mát Sofitel-Vinepearl resort
bên hòn Tre để tham quan, và tắm biển. Trung tâm nghỉ mát này nằm ở một góc của hòn
Tre, và nghe nói có tiếng là nơi có hồ bơi đẹp nhất vùng Đông Nam Á châu (?). Dịch vụ
của trung tâm này rất cao, buổi ăn trưa có đủ loại thức ăn quốc tế và rất ngon. Một phần
ăn là US\$ 25.00.

Nha Trang Hòn Tre

*Nha Trang Tre đảo tuyệt vời
Quê hương cảnh đẹp đón người phương xa
Núi non nét đậm nét nhoà
Đại dương sóng bạc hài hoà lung linh*

*Rặng dừa xanh ngát hữu tình
Căn nhà mái đỏ một mình nên thơ*

*Biển xanh áp ủ mộng mơ
Cát vàng quán quýt giấc mơ phiêu bồng*

*Sóng Việt
14:00- Jan 06 2006*

Tôi và một số khách trong du đoàn đã rời trung tâm này sớm để về lại Nha Trang đi thăm Hải Học Viện.

Là một người sống hải ngoại đã lâu, đã từng đi thăm không biết bao nhiêu nhà Aquarium, Hải học viện ở Mỹ, tôi không khỏi buồn ngùi thương cho tình trạng Hải học viện Nha Trang quá nghèo nàn, thiếu thôn phương tiện để bảo trì hay mở mang, canh tân.

Chiều đến chúng tôi đi thăm tháp Chàm ở Nha Trang và một Phật Đài ngoài trời rất lớn.

Trong đoàn có hai mẹ con một bà ở Canada sáng sớm sẽ đáp máy bay bay thẳng vào Saigon, không đi Đà Lạt, chị tên Nguyệt. Chị Nga vợ của anh Thanh Long yêu cầu tôi làm một bài thơ để tạm biệt chị Nguyệt mà có hai chữ Nguyệt Nga trong đó!

Ui! Tôi ít làm thơ order như vậy lắm, nhưng thôi thì cũng có bốn hàng như sau:

Nguyệt Nga

*Nàng Nguyệt tạm biệt nàng Nga
Nha Trang kỷ niệm một ngày vui chơi
Vài ngày xa cách đôi nơi
Saigon gặp lại vui cười Nguyệt Nga!*

Ngày 13-14

Jan 07-08

Trên đường đi Đà Lạt, xe bus ngưng ở Phan Rang và ghé thăm những tháp Chàm Poklong Giara (Poklong Garai Cham Towers). Chúng tôi không ai muốn leo lên thăm tháp mà chỉ đứng ở phía xa cách chừng nửa Km để chụp hình. Cảnh rất đẹp.

Đà Lạt

Đến Đà Lạt vào buổi trưa, chúng tôi thăm ngay hồ Xuân Hương và ăn trưa tại nhà hàng Thanh Thủy nổi trên hồ.

Cảnh đẹp hữu tình, trời man mát, thức ăn ngon. Thật không còn chi thú vị hơn.

Hotel Novotel (07 Trần Phú) nằm ngay sau Hotel Sofitel, cách hồ Xuân Hương có một ngọn đồi là một hotel cổ nhưng rất đầy đủ tiện nghi. Cầu thang máy còn giữ lại theo lối cũ, phải mở cửa mới vào được thang máy.

Hồ Xuân Hương có nhà Thủy tạ, có xe phao đi dạo trên sông, rất lãng mạn.

Chúng tôi có dịp đi thăm chợ Đà Lạt ban đêm nữa.

Ngày thứ hai ở Đà Lạt chúng tôi đi rất nhiều nơi.

Trước tiên thăm dinh Bảo Đại. Dinh Bảo Đại, hay dinh thự mùa hè của Bảo Đại nằm trên một ngọn đồi, có vườn thượng uyển bảo trì rất đẹp. Phòng ốc thì không có chi tráng lệ, và sự tu bổ không được chuyên môn nên làm mất ý nghĩa của từng màu biểu hiệu cho từng phòng. Phòng vua một màu, phòng hoàng hậu một màu, phòng Thái tử một màu và phòng Công chúa một màu khác. Trong phòng họp có treo một tấm lacque mà mới nhìn

tôi đã giật mình vì tấm lacque này giống hệt tấm lacque của bố chúng tôi treo ở nhà tại 207 Phan Thanh Giản. Lý do cũng dễ hiểu vì bức tranh này của một thương gia tặng vua Bảo Đại, và cũng vị thương gia này đã tặng bố tôi một tấm tương tự. Trong một phòng gia đình cũng có bức tranh của bà phi Mộng Điệp. Bức hình vẽ có đôi mắt thật xuất thần, đẹp khó tả.

Rời Dinh Bảo Đại chúng tôi đi thăm Thiền Viện Trúc Lâm. Thiền viện Trúc Lâm (TVTL) rất lớn, rất giàu, nghe kể là phí tổn xây cất và bảo trì chùa là do một nhóm người Việt sống ở nước ngoài tài trợ. Chúng tôi đi tới TVTL qua đường cable từ ngọn đồi cao nhất Đà Lạt đến hồ Tuyền Lâm và thăm viếng cảnh chùa, cây kiểng, hoa. Tất cả từ các từ đường đến vườn hoa, cây cảnh đều có bàn tay người săn sóc kỹ lưỡng.

Buổi trưa sau khi ăn trưa, chúng tôi đi thăm Trung tâm Tranh Thêu Tay Trên Lụa XQ-Đà Lạt, đây là một công ty do Ông Bà Quân Xuân làm chủ (từ đó có tên là XQ). Chủ đề của Trung Tâm chính là một làng gồm nhiều gian nhà khác nhau, mỗi gian nhà đều tiêu biểu cho một đề tài cho những tấm lụa thêu tay mà du khách được thấy tận mắt lúc các nghệ nhân này đang làm việc.

Cảnh làng Trung Tâm rất trang nhã, nên thơ, các cô gái Việt Nam dịu dàng, uyển chuyển, ăn nói nhỏ nhẹ, không có gì thoải mái an bình hơn. Thơ cũng là đề tài cho những bức tranh thêu. Những câu thơ hay nhiều quá nhớ không xuể. Rất tiếc họ không cho chụp hình nên không thể nhớ được nhiều. Đáng chằng đừng tôi cũng mua một tấm tranh thêu tay, và họ sẽ giao về khách sạn cho chúng tôi tối hôm đó.

Ngay gần đó là Thung Lũng Tình Yêu, thung lũng và hồ nước nằm gần núi Lang Biang. Đây là một địa điểm cho những cặp vợ chồng mới cưới đi hưởng trăng mật ghé thăm.

Trong hai ngày ở Đà Lạt chúng tôi được thưởng thức nhiều món ăn đúng kiểu Pháp tại nhà hàng Café de la Poste, từ ăn sáng đến bữa ăn chiều. Địa điểm đối diện Hotel Novotel, và rất ấm cúng. Tôi đã tránh uống beer hay rượu vang từ những bữa ăn buổi chiều hàng ngày, thế mà tối hôm ăn ở tiệm ăn Pháp này, vì nể lời mời của một cặp vợ chồng người bạn sinh sống tại Đà Lạt, tôi đã uống một chai beer Saigon và một ly rượu vang Đà Lạt. Tối đó say chằng biết trời đất là chi nữa!

Ngày 15

Jan 09

Ăn sáng nhẹ tại Café de la Poste rồi chúng tôi đi bộ xuống dốc tạt vào ăn phở Hằng trước khi lên xe bus để ra phi trường đáp máy bay vào Saigon. Tiệm phở Hằng này lụp xụp, chúng tôi ngồi ăn ngay ngoài đường, nhưng phở rất ngon. Tiệm chỉ mở buổi sáng, bao giờ bán hết là đóng cửa, bà Hằng nói bà bán từ 7 giờ sáng đến trưa hết bánh phở và hết bánh mì là đóng cửa. Thật là một nhân sinh quan thú vị, chỉ làm đủ ăn đủ thôi!

Trên đường đi chúng tôi được ghé thác Prenn ngắm cảnh. Đi bộ qua cầu treo, ngắm thác, và làm một vòng đi bộ dưới thác nước cũng thật thú vị.

Tới phi trường Liên Khàng (?), chúng tôi đáp Air Việt Nam vào HCM city. Hơn 12 giờ trưa thì chúng tôi đặt chân xuống Saigon (hay Hồ Chí Minh City).

Xuống phi trường qua hải quan làm thủ tục không có chi khó khăn hay phiền nản, chúng tôi chờ lấy hành lý cũng trong một thời gian vừa phải. Tôi thầm nghĩ không biết tại sao có nhiều người than phiền về hải quan Tân Sơn Nhất, nhưng tôi chẳng có chi bận tâm cả, hay là tại vì đi theo tours nên có đặc biệt dễ dàng hơn chăng? Phi trường Tân Sơn Nhất quá nhỏ. Tôi được biết là trong tương lai sẽ có một phi trường quốc tế khác, hình như đã bắt đầu được xây cất ở đâu đó.

Cảm giác thật khó tả.

Saigon đây, Saigon sau hơn 30 năm bây giờ mới thấy lại!

Oh, Saigon quen thuộc của tôi ơi!

Leo lên xe bus, người tourguide bắt đầu nói về Saigon với một số tên đường mang địa danh lạ hoắc, thế là đoàn xe vui nhộn lên vì mọi người bàn tán về tên đường phố ai đúng ai sai. Tôi ngồi nghe với nhiều thú vị, tôi có nhớ tên đường xá chi đâu, có lẽ chỉ nhớ mấy con phố hay đi chơi cuối tuần và đường nhà cũ thôi.

Thôi thì cứ viết ra đây rồi nhưng không biết có đúng không?

Từ Tân Sơn Nhất đi đến khách sạn Grand Hotel (08 Đồng Khởi), xe bus đi ngang qua những ngã tư:

Võ Di Nguy - Nguyễn Văn Trỗi

Trương Tấn Bửu - Trần Huy Liệu

Qua cầu Công Lý thì có chùa Vĩnh Nghiêm, thiền viện Quảng Đức

Yên Đổ - Lý Chính Thắng

Trần Quốc Toản

Hiền Vương- Võ Thị Sáu

Phan Thanh Giản- Điện Biên Phủ

Phan Đình Phùng - Nguyễn Đình Chiểu

Trần Quý Cáp- Võ Văn Tần

Hồng Thập Tự- Nguyễn Thị Minh Khai

Thống Nhất- Lê Duẩn

Pasteur

Duy Tân- Phạm Lạc Thanh

Caninat- Đồng Khởi

Ôi, Saigon đông thật, Saigon ồn ào thật, Saigon nhiều xe gắn máy thiệt! Đúng là Saigon!.

Tới Grand Hotel, chúng tôi có buổi chiều và tối tự do muốn làm gì thì làm. Tôi cũng chưa biết phố xá nên cũng chẳng biết làm chi. Lạnh quanh đến buổi tối thì đi ăn với vài người bạn và được một người bạn cho đi thăm phố xá chút đỉnh.

Saigon đông người đông xe, lúc nào cũng như là giờ tan sở, lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt. Mười hai giờ đêm vẫn còn nhộn nhịp.

Ngày 16- Jan 10

Hôm nay chúng tôi được dẫn đi Mỹ Tho. Xe bus chở đến bến sông Tiền Giang, và từ đó chúng tôi đáp tàu máy đi thăm hai đảo; đảo Long (Dragon island) và đảo Phụng (Phoenix island).

*Mênh mông sông nước Tiền Giang
Bềnh bồng thuyền nổi lang thang đôi bờ
Dập dềnh bèo nổi lững lờ
Lung linh nước bạc thờ thờ khách xa*

Sóng Việt

Tất cả có bốn đảo mang tên Long, Ly, Quy Phụng (Dragon, Unicorn, Turtle, Phoenix), chúng tôi ghé đảo Phoenix trước để thăm chùa của ông Đạo Dừa, và ném kẹo dừa làm tại chỗ. Sau đó đi xuống mái chèo sang đảo Dragon để ngắm vườn trái cây, ăn trái cây, nghe hát cải lương, và xem rắn. Cô ca sĩ vườn hát bài “Dạ cò hoài lang” hay ra phết. Bữa ăn trưa ở ngay trên đảo chúng tôi được xem họ biểu diễn xôi chiên phồng như xôi chiên phồng Biên Hòa, Thủ Đức ngày trước.

Về lại Saigon, tối đến chúng tôi được ăn trên nhà hàng tàu nổi chạy trên sông bến Bạch Đằng. Trên tàu nổi có màn trình diễn múa lửa của một vũ công trẻ thật tài tình.

Đây là bữa ăn tạm biệt của cả đoàn, chị KH có lên nói vài câu.

Ở đây, tôi cũng có vài hàng ghi nhận và cảm ơn công của chị Khánh Hoài và nhóm nhân viên hợp tác của chị, họ là những người làm việc hết mình lo lắng cho chúng tôi từng chai nước suối trên xe, khăn lau tay trên xe bus, từng bữa ăn, phân hướng dẫn du lịch ngoài Hà Nội có anh Bình; ở Huế và miền Nam có anh Vũ. Lại có anh Cường thương gia cùng công ty với chị KH đón tiếp chúng tôi tại nhiều nơi và tại Saigon.

Có một chút kỷ niệm hơi rùng mình. Số là ai cũng biết qua đường ở Saigon thì phải tỉnh bơ mà đi, thế nhưng khi một cặp vợ chồng người bạn mỗi người nắm một tay tôi, dắt tôi băng qua đường ở bến sông Bạch Đằng để trở về khách sạn sau khi ăn xong, hai bên đường trước và đằng sau tôi là hai dãy xe vận tải thứ lớn tám bánh kẹp chúng tôi như sandwich, làm tôi có một phen muốn đứng tim Thiệt là liều mạng, chắc chắn không bao giờ có lần thứ hai như vậy nữa.

Ngày 17-Jan 11

Ngày chót ở Saigon trong khi các bạn đi sắm sửa thì tôi có công việc riêng mất cả buổi sáng, buổi trưa chiều thì đi thăm trường Dược Saigon, tối đến sửa soạn sáng hôm sau 8AM rời SG về lại Mỹ.

Ngày 18-Jan 12

Một nhân viên trong hàng du lịch theo chú tài đưa chúng tôi ra phi trường, và chỉ dẫn cẩn thận nơi đến làm thủ tục rời Việt Nam. Vấn đề gửi hành lý có gặp trở ngại vì tôi có thêm một gói hàng lớn, và vì hành lý không được nặng quá 50 lbs, hành lý theo người không được quá 15 lbs (?). Bên phải xếp xếp lại, và phải kéo một hành lý nhỏ, vì gói hàng nhẹ có 6lbs của tôi được coi như là một trong hai hành lý gửi theo máy bay. Gửi hành lý xong ở dưới nhà, chúng tôi lên lầu trả tiền thuế nhập cảnh Việt Nam (US\$12.00 một người).

Khi đi ngang qua phần kiểm soát hành lý mang theo người, tôi và cái ví cầm tay qua không có trở ngại, nhưng sau đó có một người đàn bà dơ tay ngưng tôi lại và nói muốn khám xét những thứ ở trong ví của tôi. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng nghe, hợp tác và mở ví, tôi hỏi cô ta muốn tìm chi, cô ta trả lời rằng dưới nhà thông báo tôi có trở ngại

hành lý sao đó nên cần tái khám hành lý (?). Tôi mở ví cho cô ta coi, cô ta nhìn nhìn rồi hỏi tiếp tôi mang bao nhiêu tiền về Việt Nam và còn lại nhiều không (?). Tôi lại càng ngạc nhiên cho câu hỏi chẳng ăn nhằm chi đến hành lý, nhưng cũng mở ví nhỏ cho cô ta coi tôi có vài trăm toàn giấy \$20.00. Cô ta nhìn, không hỏi tiếp và nói cảm ơn rồi để tôi đi qua. Tôi thầm nghĩ nếu tôi còn một sấp tiền \$100.00 thì tình trạng sẽ ra sao? Đây là một việc làm vô lý, và tôi nghĩ nhân viên phi trường cần phải giáo dục hơn nữa về những đòi hỏi cho hợp lý khi muốn khám xét hành lý du khách, chứ không phải muốn đòi hỏi gì thì hỏi, nhất là vấn đề tiền nong như vậy.

Sau đó, phải đi qua hải quan một lần nữa để trả họ cái tờ giấy màu vàng khai báo khi đến Việt Nam. Tới đây thì anh hải quan cũng hỏi hai ba câu lâm cảm như chuyện làm quà, rồi bất thành linh nhìn tôi, nở một nụ cười và nói “Thôi đi đi chứ còn chờ gì nữa”! Nào tôi có chần chờ gì đâu, nhưng nếu họ chưa gặt đầu thì tôi đâu có đi được. Thật ngộ, vậy là ít nhất trước khi rời Việt Nam cũng có một nụ cười của anh nhân viên hải quan đưa tiễn!

Thời gian ở Saigon quá ngắn ngủi, có hơn hai ngày. Chấm dứt một chuyến đi nhưng chưa đủ, chuyến đi chưa có đoạn cuối. Tôi đã có thì giờ thăm thú và đã sống với Saigon đâu!

Tôi rời Saigon, không một ai tiễn đưa, thế mà hay!

Tạm biệt Saigon nhé, tôi sẽ trở lại.

Sóng Việt
Jan 19 2005